

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

27 maart 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ALGEMEEN BELEID, FINANCIËN EN BEGROTING

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Caroline Gennez tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over testamentaire schenkingen van onroerende goederen aan het Vlaamse Gewest	1
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de stijgende verwijlintresten bij de beleidsdomeinen Leefmilieu, Natuur en Energie en Mobiliteit en Openbare Werken	2
Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de meeneembaarheid van de registratierechten	5
Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de toepassing van de openbaarheid van bestuur bij PPS-constructies	7
Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de decentralisering in uitvoering van het Limburgplan	9

Voorzitter: de heer Sven Gatz

Vraag om uitleg van mevrouw Caroline Gennez tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over testamentaire schenkingen van onroerende goederen aan het Vlaamse Gewest

De voorzitter: Mevrouw Gennez heeft het woord.

Mevrouw Caroline Gennez: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, af en toe valt de Vlaamse overheid een geschenk te beurt. Gelukkig zijn er mensen die hun goed na hun overlijden ter beschikking stellen van de Vlaamse overheid. Wij hebben kennis van een testamentaire schenking van een kasteelpark in Mechelen. We willen eens peilen naar het beleid van de Vlaamse Regering in het geval van zo'n schenking.

In het geval waarvan wij kennis hebben, gaat het om een ecologisch bijzonder waardevol gebied dat evenwel in een bouwzone ligt. In zijn testamentaire beschikkingen zou de schenker echter gestipuleerd hebben dat het domein zijn ecologische functie zou moeten behouden om de schenking aan de Vlaamse overheid te laten doorgaan.

Mijnheer de minister, is dat een courante praktijk? Valen de Vlaamse Regering vaker dergelijke schenkingen te beurt? Is het gebruikelijk dat de eigenaar in zijn testament bestemmingswijzigingen aanvraagt om het onroerend goed al dan niet te gelde te maken?

Stel dat de Vlaamse Regering daarop ingaat, zal de lokale overheid dan, samen met de Vlaamse Regering, convenanten afsluiten met natuurverenigingen of andere derden om die domeinen uit te baten en toegankelijk te maken voor een zo groot mogelijk publiek?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, collega's, volgens artikel 7, 9° van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 juli 2004 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Regering, hebben de leden van de regering, ieder wat hem of haar betreft, delegatie voor het aanvaarden en weigeren van schenkingen en legaten. Er heeft vroeger nog een regeling bestaan waarbij telkens het akkoord van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting moest worden ingewonnen, waarbij die oordeelde of het legaat geen onaanvaardbare last voor de gemeenschap opleverde. Dit soort administratief toezicht werd inmiddels afgebouwd. Elke minister en elk beleidsdomein worden

voortaan verondersteld zelf de gevolgen van een aanvaarding van een schenking of legaat in te schatten en te dragen. Er bestaat daardoor dan ook geen centraal overzicht van schenkingen en legaten ten gunste van de Vlaamse Overheid. Op uw vraag of er nog soortgelijke legaten geweest zijn als datgene waar u in uw vraagstelling naar verwijst, kan ik dus geen sluitend antwoord geven. Bij rondvraag zijn er mij in elk geval geen precedents gemeld, zodat kan aangenomen worden dat het betrokken legaat een vrij uniek gegeven is.

U vraagt voorts of we bereid zijn om in te gaan op een vraag naar bestemmingswijziging. Wat dat betreft, wil ik de mij bekende gegevens van het concrete dossier toch wat nader toelichten. Het gaat om het kasteeldomein Geerdegem aan de Zemstbaan in Mechelen, gelegen in woongebied volgens het gewestplan Mechelen. De testamentaire schenking houdt de voorwaarde in dat het domein Geerdegem in stand wordt gehouden en een ecologische bestemming krijgt of behoudt. De testateur schrijft: "Ik vermaak mijn gehele nalatenschap aan de Vlaamse Gemeenschap" – en dus niet aan de minister van Begroting – "op last mijn domein Geerdegem te Zemst in stand te houden en er een ecologische bestemming aan te geven (hetgeen zij mij steeds gevraagd hebben te doen); al de gelden en mijn andere goederen van mijn nalatenschap moeten volledig besteed worden aan de instandhouding van dat voormeld domein. Ik wens dat het domein niet verkocht wordt en ik wil dat het niet mag verkaveld worden en dat er geen appartementen mogen op worden gericht. Ik herhaal, het legaat is gedaan op de uitdrukkelijke voorwaarde dat het domein Geerdegem in stand gehouden wordt en een ecologische bestemming krijgt of behoudt."

Voor de volledigheid kan ik melden dat ik contact heb opgenomen met de minister van Ruimtelijke Ordening om een en ander te verduidelijken. Een belangrijke vaststelling is dat deze testamentaire wens in principe realiseerbaar is binnen de huidige bestemming, zijnde woongebied. Conform artikel 5 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting van de gewestplannen behoren groene ruimten tot de toegelaten functies in woongebied. Realisatie van de testamentaire wens lijkt dus geen bestemmingswijziging of planwijziging te noodzaken. Een groene, ecologische functie of bestemming voor het gebied past dus binnen de planbestemming woongebied. Als het Vlaamse Gewest het legaat aanvaardt, is het gebonden door de door de erflater gestelde voorwaarde en kan ze sowieso het gebied niet verkavelen of geheel of gedeeltelijk bebouwen, ook al zou de bestemming woonge-

bied dit toelaten. Het gewest kan het domein ook niet meer verkopen.

De ecologische functie kan desgewenst wel geconsolideerd worden in een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. Dit geeft een nog sluitender uitvoering van de wens van de erflater. Ik vermeld hier bewust dat het normalerwijze zou moeten gaan om een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, en inderdaad niet om een provinciaal of gewestelijk plan. Binnen Ruimtelijke Ordening werken we met het subsidiariteitsprincipe. Gezien de gewenste functie, de ligging en de oppervlakte van het terrein ressorteert een planningsinitiatief voor het gebied allicht het best onder de gemeentelijke bevoegdheid, vanzelfsprekend in contact met de toekomstige eigenaar.

Volledigheidshalve vermeld ik dat het kasteeldomein zich situeert binnen de afbakeningslijn van het meest recente voorontwerp van het ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) voor de afbakening van het regionaal stedelijk gebied Mechelen. Maar het domein maakt op dit ogenblik geen voorwerp uit van een voorstel van bestemmingswijziging in het voorontwerp van RUP.

Conform wat ik hierboven heb gesteld, is het de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, die beslist over de aanvaarding van het legaat. Een aanvaarding gebeurt bij boedelbeschrijving aan de hand van een bepaling in het programmadecreet.

Uit de informatie die werd ingewonnen bij het beleidsdomein Leefmilieu, Natuur en Energie, blijkt dat men het legaat wil aanvaarden, en dat de voorbereidingen daarvoor aan de gang zijn. Het Agentschap Natuur en Bos heeft al contact gehad met de notaris. Interessant is nog dat er ook contacten zijn tussen Natuur en Bos en Technopolis in Mechelen. De idee bestaat om het domein als eco-educatief centrum uit te bouwen. Onder welke modaliteiten de vestiging van dat eco-educatief centrum verenigbaar is met de wil van de erflater, wordt best besproken met de notaris die als testamentuitvoerder werd aangesteld.

Zo geef ik meteen ook antwoord op uw tweede vraag. Het beheer van dergelijke domeinen valt onder de bevoegdheid van minister Peeters. Het Agentschap Natuur en Bos staat in voor het beheer van de eigendommen van het Vlaamse Gewest met een groene functie. In de beheerscommissies die het agentschap instelt, betrekken zij telkens de gemeenten en de plaatselijke natuurverenigingen. Allicht kunnen zij voor het beheer ook samenwerken met andere partners, zoals in dit concrete geval Technopolis. Voor de verdere modaliteiten verwijst ik naar minister Peeters.

De voorzitter: Mevrouw Gennez heeft het woord.

Mevrouw Caroline Gennez: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw bevredigend antwoord, wat mij betreft. We zullen de nodige contacten in dit dossier verder leggen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de stijgende verwijlntresten bij de beleidsdomeinen Leefmilieu, Natuur en Energie en Mobiliteit en Openbare Werken

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Voorzitter, mijnheer de minister, collega's, sinds 1995 proberen we in het parlement via ongeveer twee schriftelijke vragen per jaar de problematiek rond de verschuldigde verwijlntresten op te volgen. Destijds waren die spectaculairder dan nu en heeft de toenmalige minister van Financiën voorstellen gedaan om ze in te dijen. Dat is succesvol verlopen.

Mijnheer de minister, als we de evolutie van de verschuldigde verwijlntresten bekijken sinds 2000, merken we toch een verdubbeling op van 1,8 miljoen euro in 2000 tot 4 miljoen euro in 2006. De algemeen stijgende trend tot 2004, met een piek in 2002 van 4,8 miljoen euro, werd grotendeels toegewezen aan eenmalige gebeurtenissen. Er was een aanslepend eenmalig dossier van 2 miljoen euro bij Openbare Werken, wat meteen doorweegt op de totale balans. Er waren ook de euroconversie, de invoering van het nieuwe boekhoudkundig systeem Orafin en het nieuwe KB dat verwijlntresten oplegt vanaf 5 euro, voorheen 55 euro, tegen een tarief van 10 percent, voordien 5,25 percent.

U bent al voldoende lang minister van Financiën en ik heb u over dit punt al vragen om uitleg gesteld. Men heeft toen gezegd dat als alles goed verliep, nadien opnieuw een daling mocht worden verwacht. Toch zijn de verwijlntresten sinds 2003 met 1,5 miljoen euro gestegen.

De problemen van achterstallige betaling zitten voornamelijk bij de beleidsdomeinen Leefmilieu, Natuur, Energie, Mobiliteit en Openbare Werken. Inderdaad investeert een investeringsregering het meest in die domeinen, met waarschijnlijk ook het grootste risico op betwisting. Deze beleidsdomeinen nemen gezamenlijk 93 percent van de totale verwijlntresten voor hun rekening. Daarbij speelt ook de aard van hun activiteiten een grote rol, maar toch moeten we zorgen voor een drastische ommekeer want verwijlntresten

betekenen een verlies aan middelen voor de uitvoering van het beleid.

U hebt op regelmatige basis maatregelen genomen voor permanente opvolging, rapportering en monitoring, maar die blijken onvoldoende gezien deze evolutie. Of zijn er andere redenen? Misschien moeten we de ganse procedure voor de betaling van overheidsopdrachten evalueren en waar nodig maatregelen nemen.

Wat zijn de oorzaken van de oplopende verwijlintresten bij de domeinen Leefmilieu, Natuur, Energie, Mobiliteit en Openbare Werken en de stijgende evolutie in het algemeen? Welke maatregelen werden er op dat vlak ondertussen genomen? Blijken die maatregelen efficiënt? Acht u nieuwe initiatieven noodzakelijk en zo ja, welke? Wat zijn de verwachtingen voor de toekomst?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Dank u wel, mijnheer de voorzitter. Collega's, hoewel de vraag een belangrijke financiële aangelegenheid betreft, wijs ik er toch op dat de responsabilisering ver is doorgevoerd van zowel de vakministers als hun leidinggevende ambtenaren en dit vooral door de autonomie van hun eigen boekhoudcellen.

Sinds de invoering van Orafin zijn de ordonnanceringen en betalingen immers volledig gedelegeerd aan de autonome boekhoudcellen binnen de verschillende beleidsdomeinen. Ze gebeuren dus niet centraal via mijn administratie. Mijn administratie heeft in feite een loutere controle post factum inzake de begrotingsuitvoering. Ze specialiseert zich dan ook hoofdzakelijk in de monitoring van de ontvangsten en uitgaven die dienaangaande verlopen. Dit is trouwens conform de principes van het beter bestuurlijk beleid, die vanuit het principe van responsabilisering de verplichtingen én de consequenties voor een correcte opvolging en inschatting van betalingen bij de departementen legt.

Ik ben het uiteraard volledig met u eens dat er grote aandacht moet worden besteed aan de problematiek van de verwijlintresten, omdat ze per definitie een verlies aan middelen betekenen voor de uitvoering van het beleid van de Vlaamse Regering. Het is echter aan iedere minister om hieraan voldoende aandacht te schenken en, vooral, actieplannen te ondernemen ten aanzien van zijn of haar administraties.

Mijnheer Decaluwe, het is ook een feit dat de problematiek van de verwijlintresten het grootst is bij de departementen van Leefmilieu, Natuur en Energie (LNE) en van Mobiliteit en Openbare Werken (MOW). Zoals u terecht zelf stelde, ligt dat uiteraard aan de aard van hun activiteiten, zeker op het moment dat investeringen substantieel worden opgetrokken.

Naar aanleiding van een mededeling van mijn hand op de Vlaamse Regering van 17 februari 2006 omtrent de

evolutie van de verwijlintresten, waaruit bleek dat in 2005 het toenmalige departement LIN 92 percent van de totale verwijlintresten voor zijn rekening nam ten opzichte van 84 percent in 2004, heb ik minister Peeters dan ook aangeschreven om in de toekomst de vele dossiers van het departement LIN, nu opgesplitst in de beleidsdomeinen LNE en MOW, verder nauwlettend op te volgen, zodat niet alleen het grote aandeel van het departement in de totale verwijlintresten, maar ook het nominale bedrag, opnieuw substantieel gereduceerd zou kunnen worden.

Aan mijn brief van 22 februari 2006 werd door minister Peeters een positief gevolg gegeven. In een weder schrijven van 3 maart 2006 stelde hij onder meer dat hij aan de secretaris-generaal van het departement LIN gevraagd had om alle onderdelen van het departement te sensibiliseren met het oog op het maximaal inperken van de verwijlintresten. Zoals ik zojuist heb aangegeven, is het dus in de eerste plaats een kwestie van bewustmaken en opvolgen door alle ministers, die op hun beurt moeten instaan voor het doorvoeren van concrete maatregelen en het plegen van overleg met hun leidinggevende ambtenaren.

Uiteraard kan een gebrek aan betaalkredieten niet als reden worden ingeroepen voor de stijgende evolutie van de verwijlintresten, mede gelet op de onderbenutting die jaarlijks uit de begrotingscijfers blijkt. Zo hebben we in december 2006 maximaal alle beschikbare facturen binnen Openbare Werken, zelfs degene met een vervalltermijn tot eind januari, begin februari, laten ordonnanceren. Ik wil daar enkel mee aangeven dat we in een omgekeerde situatie terecht zijn gekomen. Er zijn wel degelijk genoeg betalingsmogelijkheden en -middelen aanwezig.

Om nu concreet op uw vragen te kunnen antwoorden, diende mijn administratie de nodige informatie op te vragen bij de beleidsdomeinen LNE en MOW. Het spreekt voor zich dat we een nauw contact onderhouden met de boekhoudcellen. Er was dan ook geen enkel probleem om de gegevens te krijgen.

Als uitleg voor de stijgende evolutie van de verwijlintresten werd vanuit de twee beleidsdomeinen een aantal redenen aangehaald. Zo is er de substantiële verhoging van de intrestvoet sinds 2003. Die maakt dat we vandaag worden geconfronteerd met tarieven van de te betalen verwijlintresten die van 5,25 percent tot circa 10 percent zijn opgelopen. Dat tikt natuurlijk geweldig aan. Dat bewijst nog maar eens dat het onzinnig is om zich bloot te stellen aan verwijlintresten op een moment dat we zelf beleggen tegen een veel lager bedrag. Ze moeten ook sneller worden betaald vanaf 5 euro. Vroeger was dit vanaf 55 euro.

Andere redenen die worden aangehaald, zijn een aantal gerechtelijke uitspraken en de systematische regeling

van oude dossiers. Grote boosdoener waren de werken aan de ring van Antwerpen. Daarvoor waren heel wat meer middelen nodig dan aanvankelijk begroot waren.

Om de evolutie van de verwijlintresten beter onder controle te houden, laat ik vanuit mijn bevoegdheid, mijn administratie, de IVA (intern verzelfstandigd agentschap) Centrale Accounting maandelijks rapporteren aan alle boekhouddiensten. Daarbij wordt gevraagd de cijfergegevens te controleren en, indien nodig, correctieboekingen door te voeren. De opvolging gebeurt dus maandelijks. We rapporteren en vragen om, desnoods, aanpassingen door te voeren in hun boekhoudsystemen. De bedoeling is zo kort mogelijk op de bal te spelen.

In uitvoering van de beslissing van de Vlaamse Regering van 10 juli 2003 wordt per kwartaal een mededeling aan de Vlaamse Regering opgesteld met betrekking tot de evolutie van de verwijlintresten. Naar aanleiding van de inwerkingtreding van BBB (beter bestuurlijk beleid) vanaf 1 april 2006, werd door de IVA Centrale Accounting een gewijzigde rapporteringsvorm opgezet.

Uit de door mijn administratie opgevraagde informatie aan de beleidsdomeinen LNE en MOW kreeg ik eveneens een oplijsting van de concreet genomen maatregelen. We moeten immers niet de indruk geven dat we ons niet bewust zijn van het probleem. Hetzelfde geldt voor de departementen. Er wordt wel degelijk werk van gemaakt. Uit de opsomming zult u kunnen opmaken dat er altijd een stap verder wordt gezet.

Specifiek voor het departement LIN, en vooraleer BBB in werking is getreden, werd op 11 april 1997 een dienstorder uitgevaardigd naar aanleiding van het tijdig betalen van verwijlintresten en de mogelijke gevolgen hiervan op de toepassing van artikel 1254 van het Burgerlijk Wetboek. In dat dienstorder werd een tijdige en vlotte afhandeling gevraagd van de betaling van de hoofdsommen en de eventuele verwijlintresten, los van discussies die eventueel nog hangende waren.

Op 6 juni 2003 werd een nieuw dienstorder uitgevaardigd waarin de aandacht werd gevestigd op de nieuwe regelgeving die was opgenomen in het KB van 17 december 2002 – dus het verhogen van de intresten en het vlugger betalen – en de gevolgen van de zeer nadelige intrestvoeten die bij laattijdige betalingen op opdrachten gegend vanaf 8 augustus 2002, moeten worden toegepast. In dat dienstorder werd ook gevraagd er nauwlettend op toe te zien dat de betalingstermijnen worden gerespecteerd. Ook werden bijkomende maatregelen voorgesteld om de vertragingen bij betalingen van meerwerken te beperken. De correcte toepassing van dat dienstorder werd maandelijks opgevolgd door de werkgroep Boekhouding via de maandelijkse rapportering over de evolutie van de verwijlintresten. Op basis van deze opvolging en analyse werd hierover driemaande-

lijks gerapporteerd aan de directieraad van het betrokken departement.

Het Rekenhof heeft ook een audit uitgevoerd naar de verrekeningen bij overheidsopdrachten van werken die zijn vastgelegd in 2003 en 2004 op de begroting van het Vlaams Infrastructuurfonds. Enkel de dossiers waarbij de Vlaamse Gemeenschap als bouwheer is opgetreden, werden onderzocht. Er zijn door het Rekenhof een aantal bevindingen, opmerkingen en aanbevelingen geformuleerd die enerzijds moeten resulteren in het voorkomen van verrekeningen en anderzijds in het beperken van de omvang van de verrekeningen. IVA Infrastructuur heeft hiertoe een dienstorder uitgeschreven met het oog op het voorkomen van verrekeningen en het beheersen van de doorlooptijden van de verrekeningen zodat de verwijlintresten tot een minimum worden beperkt.

Een van de beschreven maatregelen is: “Vanuit het oogpunt van goed financieel beheer moet het terugdringen van verwijlintresten een eerste prioriteit zijn. Het onbetwistbare deel van een vordering moet daarom onverwijld worden betaald. De opmaak van de verrekening mag niet worden uitgesteld, zelfs als het voorstel geheel of gedeeltelijk het voorwerp van een geschil uitmaakt. De eenheidsprijzen die hetzij volledig hetzij gedeeltelijk worden aanvaard, vormen het onbetwiste gedeelte van de vordering. Op basis hiervan dient zodanig het ontwerp van verrekening te worden aangepast zodat hiervoor de vastlegging en betaling definitief kan worden geregeld.”

Er moet evenwel worden gesteld dat de effectiviteit van deze maatregelen momenteel moeilijk meetbaar is doordat de historische opvolging en vergelijking met voorgaande jaren sinds BBB minder eenduidig is door de opsplitsing van departementen. Maar goed, de toताalsom is wat ze is.

De opvolging van de verwijlintresten zal onverkort worden voortgezet, zowel in de beleidsdomeinen als centraal bij de IVA Centrale Accounting. Bovendien zal de IVA Centrale Accounting een bijkomende analyse maken van het aantal dagen dat er verwijlintresten worden betaald. Dergelijke analyse kan meer informatie verschaffen over de evolutie van de verwijlintresten en aldus nieuwe managementondersteunende informatie verstrekken. Tevens – en dat is heel belangrijk – heeft het managementcomité van het beleidsdomein Mobiliteit en Openbare Werken op 13 maart 2007 beslist dat vanaf april 2007 maandelijks gerapporteerd moet worden over de verwijlintresten, waarbij de voorgestelde acties opgevolgd zullen worden en desgevallend bijgestuurd zullen worden. Men zal vanaf april binnen dit departement maandelijks de verwijlintresten in kaart brengen en kijken welke acties er ondernomen moeten worden.

Op basis van voormelde te ondernemen of reeds ondernomen acties durven we ervan uitgaan dat deze een positief effect zullen hebben op de evolutie van de verwijlntresten. Ik heb in gesprekken met minister Peeters gevraagd om de opvolging van de verwijlntresten mee te nemen in zowel de plannings- als evaluatiegesprekken met de betrokken ambtenaren.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitvoerige antwoord. We hebben er alle belang bij om nog een tandje bij te steken. Het is positief dat er een maandelijks rapportage komt. Het is belangrijk om de verwijlntresten te minimaliseren. Elke euro die we op die manier uitsparen, kan ergens anders voor worden gebruikt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de meeneembaarheid van de registratierechten

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, vanaf 1 januari 2002 bestaat de mogelijkheid tot meeneembaarheid van de registratierechten. De minister heeft daar in het verleden terecht al heel wat over verteld en er een positieve evaluatie aan gegeven. Aan dergelijke maatregel zijn logischerwijs een aantal voorwaarden verbonden, bijvoorbeeld met betrekking tot de hoofdverblijfplaats en de termijn waarbinnen de woning moet worden bewoond.

Andere voorwaarde is dat de termijn tussen de verkoop van de vroegere hoofdverblijfplaats en de aankoop van de nieuwe maximaal twee jaar mag bedragen. In sommige gevallen waarbij echtparen uit elkaar gaan, is het niet zo eenvoudig om binnen twee jaar na de verkoop van de hoofdverblijfplaats al over te gaan tot de aankoop van een nieuwe woning, en dit om financiële redenen. Blijkbaar kennen heel wat mensen die voorwaarde niet zo goed.

Hoe evalueert u de bekendheid van de maatregel en de voorwaarden die eraan verbonden zijn? Zijn de maatregelen en de voorwaarden voldoende bekend bij de modale Vlaming?

Op basis van welke elementen werd die termijn van twee jaar bepaald tussen enerzijds de verkoop en ander-

zijds de aankoop? Welke redenen speelden een rol in de discussie, zo'n vijf jaar geleden, om de termijn te beperken tot twee jaar? Hoe staat u zelf tegenover dit probleem? Er zijn geen uitzonderingen mogelijk. Blijft dat zo, ook voor de specifieke groepen die ik daarnet heb genoemd? Hoe denkt u eventuele uitzonderingen toch mogelijk te maken?

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: De heer Van den Heuvel vraagt mijns inziens naar de filosofie die achter de meeneembaarheid van de registratierechten zit. Iedereen heeft daar in de loop van de jaren een eigen invulling aan gegeven. Voor mij heeft de meeneembaarheid van de registratierechten altijd tot doel gehad de mobiliteit van de mensen te bevorderen. Iemand die al een huis heeft gekocht maar dichterbij zijn werk wil gaan wonen, zal dan gemakkelijker zijn woning verkopen en een andere kopen, dichterbij zijn werk. Dat is voor mij altijd de bedoeling geweest van de meeneembaarheid van de registratierechten.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Toen begin 2002 het nieuwe begrip meeneembaarheid van registratierechten door de Vlaamse Regering de wereld werd ingestuurd, keken heel wat mensen vreemd op. Intussen is iedereen, zowel het notariaat als de immobiënwelt, zeer vertrouwd geraakt met dit, zeker op Europees niveau, unieke en innoverende concept. Het heeft intussen ook ten overvloede zijn nut en deugdelijkheid bewezen. Kort na de introductie hebben we enkele technische aanpassingen doorgevoerd omdat uit de toepassing bleek dat verfijningen en verduidelijkingen nodig waren. Dat is gebeurd bij het programmadecreet van 5 juli 2002 en van 20 december 2002.

Mijnheer Van den Heuvel, wat u nu in vraag stelt, gaat een stuk verder dan de technische verfijningen die we in het verleden hebben aangebracht. Ik zet een en ander op een rij. Wie zijn vroegere woning verkoopt en een andere woning aankoopt, kan de registratierechten die hij destijds heeft betaald bij de aankoop van de eerste woning, in mindering brengen van de rechten die hij bij de aankoop van de nieuwe woning moet betalen. Naargelang de volgorde van de verrichtingen kan de meeneembaarheid de vorm aannemen van een onmiddellijke verrekening. Dat kan alleen wanneer de vroegere woning verkocht wordt vooraleer de nieuwe woning wordt aangekocht. De meeneembaarheid kan ook gebeuren via een teruggave, in het geval de nieuwe woning wordt aangekocht vooraleer de vroegere woning wordt verkocht.

De voorwaarden die in beide situaties gelden, zijn mutatis mutandis gelijklopend. De concrete casus die u

nu voorlegt, heeft klaarblijkelijk betrekking op een verrekening. Het decreet stelt daarbij als voorwaarde dat de nieuwe aankoop vaste datum moet hebben gekregen binnen twee jaar na de registratie van het document dat aanleiding heeft gegeven tot de heffing van het evenredige recht van verkoop of van verdeling van de vroegere woning.

Wanneer de betrokkene buiten de opgelegde termijn van twee jaar een andere woning aankoopt, dan kan hij of zij het voordeel van het abattement invoeren. Het bedrag van dit abattement heeft de Vlaamse Regering met ingang van 1 januari 2007 opgetrokken van 12.500 tot 15.000 euro, wat bijgevolg een voordeel van 1.500 euro oplevert.

Zoals de heer Strackx spontaan en terecht opmerkte, was bij de uitwerking van de meeneembaarheid een van de belangrijkste argumenten dat met dit concept de woningmobiliteit van de Vlaming kan worden gestimuleerd. Het was dus geen zuivere fiscale maatregel of een financiële gunst. De meeneembaarheid had duidelijk een beleidsvisie. Enerzijds willen we de Vlaming ertoe aanzetten de files of de treinrit te vermijden door dichterbij de werkplaats te gaan wonen. We willen mensen de kans geven een woning te verwerven dichterbij het werk, zonder hen te straffen en hen dus tweemaal registratierechten te laten betalen. Op die manier bevorderen we de arbeidsmobiliteit en gaan we het ongebreidelde verkeer tegen. Anderzijds willen we mensen de kans geven een aangepaste woning te kopen. Wie zijn of haar gezin uitbreidt, moet de kans krijgen een grotere woning te verwerven. Mensen die ouder worden, kunnen op hun beurt een kleinere, op hun maat aangepaste woning zoeken.

Uitgaande van deze twee uitgangspunten, moet er een voldoende nauwe band zijn tussen de verkoop van de vroegere woning en de aankoop van de nieuwe woning. Die band heeft zich vertaald in een termijn van twee jaar. Hoewel de keuze voor een termijn van twee jaar op zich misschien wat arbitrair kan lijken, is het toch een zeer logische en voor de hand liggende keuze omdat diezelfde termijn van twee jaar ook geldt voor tal van andere toepassingen binnen hetzelfde wetboek.

Ik geef u hierbij – niet limitatief – enkele voorbeelden. Artikel 212 stelt: “In geval van wederverkoop binnen de twee jaar kan een teruggave van drie vijfden van de betaalde rechten worden gevraagd.” Ook hier heeft de wetgever diezelfde termijn van twee jaar als billijk beschouwd. Hoofdstuk 16 van het wetboek bevat een inventaris van de verjaringstermijnen voor de invorderingen en de teruggaven. U kunt daarin vaststellen dat een termijn van twee jaar veruit de meest gebruikelijke termijn is.

Vanuit beleidsmatig oogpunt zijn er twee nogal rationele redenen om te kiezen voor de termijn van twee jaar:

enerzijds vertrouwddheid en herkenbaarheid, gelet op het veelvuldige gebruik van diezelfde termijn, en anderzijds administratieve vereenvoudiging – we moeten het ook niet moeilijker maken dan het hoort te zijn.

Waarom zijn er geen uitzonderingen voor specifieke groepen? Mijnheer Van den Heuvel, ik begrijp intussen wat u bedoelt met ‘specifieke groepen’. Het zou gaan om mensen die er om bepaalde redenen niet in slagen binnen de twee jaar een woning aan te kopen. Dat is natuurlijk niet limitatief. Uit uw vraagstelling kan ik enkel afleiden dat de specificiteit van de groepen bestaat uit het feit dat een groep verkopers er net niet in slaagt om binnen de twee jaar een nieuwe woning aan te kopen. Om een reden die mij niet onmiddellijk duidelijk is, zegt u dat een scheiding die gepaard gaat met een financieel moeilijke periode daartoe de aanleiding kan zijn. Het spreekt vanzelf dat men daar ook nogal wat andere zaken bij kan denken.

Impliciet leid ik uit uw vraag af dat u denkt aan een vorm van overmacht. De omstandigheden zijn wat ze zijn, maar het probleem is dat een termijnoverschrijding of termijnverlenging zeer voorzichtig gehanteerd moet worden. Overmacht staat in het wetboek gedefinieerd als “een onvoorzienbare en onafwendbare gebeurtenis, onafhankelijk van de wil van de betrokkene, die een onoverkomelijke hinderpaal vormt voor de naleving van een verbintenis”.

Ik vrees dat deze rechtsfiguur voor dit kader niet onmiddellijk geschikt is. U kunt zich inbeelden dat dit aanleiding kan geven tot een eindeloze casuïstiek: iemand wenst de aankoop van een nieuwe woning uit te stellen omdat hij betere kansen wil afwachten; iemand gaat op zoek naar de ideale leningsformule en daardoor loopt de aankoop wat vertraging op; iemand kan zich met zijn huidige financiële middelen niet de woning permitteren die hij eigenlijk in gedachten heeft, en verkiest daarom de aankoop uit te stellen en nog wat te sparen; of iemand verwacht in de nabije toekomst een belangrijke som te erven en stelt daarom zijn nieuwe aankoop nog wat uit.

Het is nu eenmaal onvermijdelijk dat, door de lat op een bepaalde hoogte te leggen, er een aantal personen zullen zijn die er net niet over geraken. Maar anderzijds creëert dit ook duidelijkheid. Die duidelijkheid moeten we in fiscale zaken onmiskenbaar bewaken, om ervoor te zorgen dat we rechtbanken niet met nieuwe jobs opzadelen.

Is het verstandig om naar aanleiding van bepaalde zaken telkens de lat een klein beetje lager te leggen? We kunnen de termijn bijvoorbeeld verlengen, maar moeten we dan verlengen tot twee jaar en zes maanden, of tot vijf jaar, of tot tien jaar? We moeten daarmee opletten. We hebben in dit parlement spelregels

bepaald. We hebben gezegd dat we ons scharen achter de termijn van twee jaar.

Dergelijke zaken gelden bijvoorbeeld ook in andere bepalingen van onze regelgeving. Een woning die aangekocht is met het kleine beschrijf moet bijvoorbeeld drie jaar worden bewoond. Je zou hier net zo goed kunnen vragen: waarom geen vier jaar of twee jaar? Dergelijke termijnen zijn historisch bepaald. De mensen die de termijnen vastlegden, hadden daar hun redenen voor.

Op welke manieren werd de regelgeving van de meeneembaarheid van de registratierechten bekendgemaakt? Op het vlak van de bekendmaking hebben we al het mogelijke gedaan – en dat doen we nog steeds – om zowel de burgers als de betrokken overheidsdiensten maximaal te informeren over deze nieuwe beleidsmaatregel. Mijn administratie heeft sinds 1 januari 2002, in zeer goede samenspraak met de federale administratie en met het notariaat, verschillende initiatieven genomen om het concept aan een breed publiek kenbaar te maken.

Ik denk aan de campagne rond ‘de familie van Vlaanderen’ uit 2003 en de recente campagne rond ‘Vlaanderen voor een eigen huis’, met radio- en tv-spots. Ik verwijs naar de Vlaamse brochure ‘Wegwijs in de Vlaamse registratierechten’, die u via de website van de Vlaamse overheid en de Vlaamse belastingssite kunt raadplegen. Ik verwijs ook naar een brochure die uitgegeven is door de federale administratie, ‘Wegwijs in de fiscaliteit van uw woning’, met informatie over de meeneembaarheid.

Er zijn ook onze eigen websites en de federale website, www.fisconet.fgov.be. Zoek ‘meeneembaarheid’ maar eens op via Google: u zult merken dat het begrip goed is ingeburgerd in de immobiliënwereld.

De notaris is en blijft de belangrijkste informatieverstrekker op dit vlak. Toch vervullen ook immobiliënkantoren niet alleen een wettelijke bijstands- en informatieverplichting, maar zij hebben er bovendien alle belang bij om een verkoper te wijzen op de opportuniteiten van de meeneembaarheid. Onderliggend was het ons streven om volume-effecten te bereiken, waarbij altijd één iemand een stap verder zou zetten.

De termijn van twee jaar was een bewuste beleidskeuze, die we samen hebben gemaakt. Ik wil ervoor pleiten om die niet verder te versoepelen. Er zijn waarschijnlijk redenen voor te vinden, maar voor deze jonge fiscale wetgeving van 2002 zou ik het hierop houden.

Hetzelfde debat gaat op voor de vrijstelling van de successierechten op de woning van de langstlevende. Die ging op 1 januari 2007 in. Ik ben via pijnlijke mails en brieven en zelfs in mijn familiekring geconfronteerd met overlijden tussen Kerstmis en Nieuwjaar. Ik zei altijd lachend dat je maar één ding moest doen, niet doodgaan

voor 1 januari. Het zal je maar overkomen als het toch gebeurt. Maar ook dat is een keuze die we samen gemaakt hebben.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Eric Van Rompuy treedt als waarnemend voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer John Vrancken tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de toepassing van de openbaarheid van bestuur bij PPS-constructies

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister-president Leterme.

De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb verschillende collega's, zowel binnen als buiten de Vlaams Belangfractie, deze vraag gesteld en er bestaat onwetendheid over het antwoord. Daarom stel ik deze vraag, waarop het antwoord misschien logisch lijkt.

Het Limburgplan is een overeenkomst tussen de Vlaamse Regering en de provincie Limburg om Limburg er door middel van projectmatige werking economisch weer bovenop te helpen. Onder dat Limburgplan valt ook de werking van Lisom, onderdeel van de Limburgse Reconversie Maatschappij (LRM). Om de financiële draagkracht van bepaalde projecten te versterken en die ook daadwerkelijk te kunnen realiseren, sluit de LRM, waar nodig, PPS-overeenkomsten. Een PPS-project met betrekking tot de economisch-sociale ontwikkeling van Beringen Mijn toont aan dat er met betrekking tot de openbaarheid van bestuur geen inzagerecht bestaat over deze PPS.

Ik illustreer dit door een citaat uit een artikel van 2005 in Het Belang van Limburg en een antwoord van Lisom aan een van de Limburgse provincieraadsleden. “Bouwbedrijven Democo en Van Roey als privépartners geselecteerd. De ontwikkeling van Beringen Mijn is één van de toeristische hefboomprojecten waarvoor de Limburgse Reconversie maatschappij via Lisom 11,7 miljoen euro heeft gereserveerd. Ook de provincie heeft zich al

bereid verklaard om te investeren in de oprichting en exploitatie van een mijnmuseum en wil ongeveer 2 miljoen inbrengen. Andere overheidspartners zijn de stad Beringen en het Vlaamse Gewest. Lisom heeft nu met Democo/Van Roey – samen met architectenbureau Atelier 33 en conceptbureau Sien verenigd in de Tijdelijke Vereniging Beringen Mijn – een privépartner gevonden. ‘In een tweede fase zullen we nagaan of het project financieel en juridisch haalbaar is,’ zegt afgevaardigd bestuurder Roland Aerden van LRM. ‘We wensen de zaken realistisch aan te pakken, want we hebben al heel wat ervaring met mooie plannen, maar het moet ook financieel haalbaar zijn. Eind dit jaar zullen we definitief uitsluitel geven.’” Dat is dus eind 2005.

Een provincieraadslid vroeg, in het kader van de openbaarheid van bestuur, inzage in de bewuste overeenkomst die het Vlaamse Gewest, de stad Beringen en Lisom sloten met twee privépartners, verenigd in de Tijdelijke Vereniging Beringen Mijn. Dit werd hem niet toegestaan. Het antwoord van Lisom luidde onomwonden: “Geachte heer, in antwoord op uw e-mail van 18 januari 2007 aan de heer Michel Verhoeven, deel ik u mee dat Lisom geen vertrouwelijke studies of werkstukken met betrekking tot de herbestemming van de mijn-cité Beringen ter beschikking stelt.”

Mijnheer de minister, wordt de openbaarheid van bestuur niet uitgebreid tot samenwerkingsovereenkomsten tussen overheidspartners en privépartners? Welke is hier de reden voor? Vindt u niet dat hierdoor de controlefunctie van zowel de provincieraad als het Vlaams Parlement beknot wordt?

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer Vrancken, in feite gaat het antwoord op uw vraag terug op de wetgeving inzake de openbaarheid van bestuur, en in het bijzonder het decreet van 26 maart 2004. Het uitgangspunt is dat bestuursdocumenten hoe dan ook op verzoek openbaar moeten worden gemaakt. In de decreetgeving werd ook opgenomen dat daarvan uitzonderlijk kan worden afgeweken. Meer bepaald gaat het dan om gevallen waarbij men zich kan beroepen op uitzonderingsgronden die in het decreet zijn opgenomen.

In eerste instantie is het uiteraard aan de betrokken bestuursinstantie aan wie de openbaarmaking wordt gevraagd om, conform het decreet, te oordelen of de gevraagde informatie kan en/of mag openbaar worden gemaakt. Ze moet beoordelen of er al dan niet sprake is van een situatie die valt onder een van de uitzonderingen die zijn opgenomen in het decreet. Als de aanvrager wordt geconfronteerd met een weigering, kan de betrokkene zich wenden tot de beroepsinstantie inzake open-

baarheid van bestuur. Eventueel kan dan nog in hoger beroep worden gegaan bij de Raad van State.

Mijnheer Vrancken, ik zal het nu concreet hebben over het geval dat u aanhaalt en het verband leggen met de bestuursinstantie, bestuursdocumenten en enkele mogelijke uitzonderingen. Volgens het decreet van 2004 zijn bestuursinstanties gehouden aan de plicht informatie openbaar te maken. De term ‘bestuursinstantie’ wordt gedefinieerd in artikel 3, punt 1 van het decreet. Het begrip heeft een ruime invulling gekregen, zodat ook de nv Lisom onder het toepassingsgebied van het decreet valt.

Niet enkel het begrip ‘bestuursinstantie’, waar Lisom onder valt, maar ook de term ‘bestuursdocumenten’ heeft een zeer ruime invulling gekregen. Volgens het decreet gaat het om ‘de drager, in welke vorm ook, van informatie waarover een instantie beschikt’. Het kan daarbij om geschreven stukken, nota’s, verslagen, notulen, contracten, geluidsopnames, beeldmateriaal, statistieken gaan. Het hoeft dus zelfs niet te gaan om informatie die door de betrokken instantie zelf is opgesteld. Van zodra een instantie over bepaalde informatie beschikt, komt ze in principe in aanmerking voor openbaarmaking. Het mag bijgevolg ook duidelijk zijn dat publiek-private samenwerkingsovereenkomsten ontegensprekelijk onder het toepassingsgebied van het decreet van maart 2004 vallen.

We moeten nagaan wat de eventuele relevante decretale uitzonderingen zijn die kunnen rechtvaardigen dat de informatie niet of slechts gedeeltelijk wordt vrijgegeven. In dat verband verwijs ik naar artikel 14, punt 1, van het decreet van 26 maart 2004 dat handelt over een economisch, financieel of commercieel belang van de instantie. Artikel 14, punt 3, van het decreet heeft het over het vertrouwelijk karakter van commerciële en industriële informatie, wanneer deze informatie beschermd wordt om een gelegitimeerd economisch belang te vrijwaren. In artikel 13, punt 6, van het decreet gaat de bepaling over informatie die strikt vertrouwelijk door derden werd bezorgd aan een instantie terwijl ze niet verplicht waren dat te doen. We denken dat artikel 14, punt 3 van het decreet in dit geval bijzonder relevant lijkt te zijn.

Ter informatie verwijs ik naar een zeer recente beslissing van de beroepsinstantie inzake de openbaarheid van bestuur met betrekking tot een soortgelijk dossier over de stad Beringen. Het dossiernummer is OVB/2007/16. In de beslissing van de beroepsinstantie kunt u lezen dat een gedeeltelijke openbaarmaking van het businessplan wordt bevolen, waarbij voor sommige delen van het plan geen enkele uitzonderingsgrond kan worden ingeroepen, terwijl voor andere stukken artikel 14, punt 3 van het decreet juist wordt ingeroepen om niet tot de openbaarmaking te moeten overgaan.

Mijnheer Vrancken, op uw eerste vraag antwoord ik dus positief. Ik heb u ook de reden gegeven. Ik verwijs daarbij gewoon naar het toepassingsgebied van het decreet. Op de vraag of ik vind dat het controlerecht van zowel de provincieraad als van het Vlaams Parlement wordt beknot, kan ik u antwoorden dat het decreet, dat door het Vlaams Parlement werd goedgekeurd, gewoon wordt toegepast. Wat het Vlaams Parlement betreft, is daarmee de vraag beantwoord. Uiteraard vallen ook leden van de provincieraad onder het toepassingsgebied van dit decreet.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Er bestaat echter wel een lacune in het decreet. Als ik het goed begrijp, kan het openbaar aandeel van de overheid in een dergelijke contractuele samenwerking niet worden gecontroleerd door het parlement. *(Opmerkingen van minister-president Yves Leterme)*

Nee, ik heb het over het bewuste contract.

Minister-president Yves Leterme: Om het decreet houdende de openbaarheid van bestuur toe te passen op documenten en bescheiden moet de instantie beslissen of de documenten al dan niet worden vrijgegeven. Als er een weigering volgt en de betrokkene daarmee niet akkoord gaat, dan kan hij zich richten tot de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur. Als die een beschikking neemt die de betrokkenen geen voldoening geeft, kan hij naar de Raad van State trekken. Het is niet aan het Vlaams Parlement om in een concreet geval te oordelen of men een beroep kan doen op de decretale bepalingen die zijn opgenomen in artikel 14, punt 3.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de decentralisering in uitvoering van het Limburgplan

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, in het Limburgplan dat door uw en onze Vlaamse Regering werd goedgekeurd, is een doelstelling D.5 opgenomen, namelijk de “decentralisering van overheidsdiensten”. Hierin is bepaald dat, naast verdere investeringen in het Vlaams Huis in Hasselt, in een verdere fase ook mogelijkheden op andere sites nagegaan zullen worden, bijvoorbeeld in de vorm van satellietkantoren. Dat is belangrijk.

Mijnheer de minister-president, deze vraag was voor een deel ook gericht aan minister Peeters. Een deel heeft hij niet beantwoord omdat, volgens hem, een gecoördineerd antwoord moest worden gegeven. Daarom stel ik ze aan u.

Ik had de suggestie gedaan om een vorm van decentralisering door te voeren bij het nieuwe Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek, het INBO. Dat instituut is pas opgericht, zal nieuwe centrale huisvesting in Brussel zoeken en blijft daarnaast op drie locaties in Oost-Vlaanderen zitten. Ik heb gesuggereerd om in uitvoering van het Limburgplan een satellietkantoor in Limburg of de Kempen op te starten.

Satellietkantoren kunnen bijdragen tot tewerkstelling. De cijfers met betrekking tot het Instituut voor Natuurbehoud zijn duidelijk. Toen het instituut nog aanwezig was in Limburg, was 20 percent van de werknemers Limburger. Het instituut is daarna verhuisd. Het huidige INBO telt ongeveer 230 werknemers en daarvan komt niemand uit de Kempen en amper vier personen uit Limburg.

U kunt niet ontkennen dat een belangrijk deel van onze natuurlijke rijkdommen die best worden bestudeerd, zich daar bevindt. Het ILVO, het Instituut voor Landbouw- en Visserijonderzoek, houdt er een heel andere filosofie op na en werkt veel meer gedecentraliseerd, rekening houdend met de onderwerpen die moeten worden bestudeerd zoals visserij, fruit enzovoort. Het zou een opportuniteit zijn om voor het INBO een satellietkantoor op te starten.

De reden van mijn vraag is niet enkel deze opportuniteit want dat heb ik al aan minister Peeters voorgelegd. De reden van mijn vraag is mijn verrassing. Ik vond D.5 een zeer nobele doelstelling, decentralisering van de overheidsdiensten, omdat het bijkomende werkgelegenheid realiseert. Het INBO is een voorbeeld van contraproductiviteit en toont aan hoe de tewerkstelling wordt afgebouwd. Uit de laatste monitoring van het Limburgplan blijkt dat deze regering misschien wel een goede leerling is die veel zaken probeert in te vullen, maar over decentralisering van overheidsdiensten is op geen enkele manier sprake. Blijkbaar is dit vergeten of is er nog niets rond gebeurd of heeft men dit ondertussen als doelstelling afgeschreven.

Mijnheer de minister-president, wat is de stand van zaken met betrekking tot de decentraliseringsdoelstelling in het Limburgplan? Onderzoekt u de mogelijkheid van verdere decentralisering en de bijkomende oprichting van satellietkantoren? Waarom wordt over deze doelstelling geen verslag uitgebracht in het voortgangsrapport?

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer Sannen, ik wil de doelstelling D.5 die in het Limburgplan is opgenomen, goed situeren. Heel wat andere maatregelen en projecten die in de fiches zijn opgenomen, gaan over dingen die specifiek van toepassing zijn op Limburg en willen inspelen op specifieke Limburgse noden en behoeften. De decentraliseringsdoelstelling heeft eerder een algemene strekking en is niet enkel op maat gesneden van Limburg. De mate van realisatie van de decentraliseringsdoelstelling is, veel meer dan voor andere maatregelen en projecten, afhankelijk van het algemeen beleid dat op Vlaams niveau ter zake wordt gevoerd. Dit verklaart onder meer waarom de decentraliseringsdoelstelling niet werd opgenomen in de overeenkomst die, aansluitend op de goedkeuring van het Limburgplan, tussen de Vlaamse Regering en de provincie Limburg werd afgesloten, noch in de financieringstabel die door de Vlaamse Regering werd goedgekeurd bij de goedkeuring van het Limburgplan noch in de monitoringtabel en de individuele projectmonitoringsfiches.

Op vlak van de stand van zaken van decentralisering en deconcentratie van de overheidsdiensten van de Vlaamse Gemeenschap in Limburg kan worden gesteld dat Limburg reeds over een Vlaams Huis in Hasselt beschikt. Het was trouwens de eerste provincie die over een Vlaams Huis beschikte. Het VAC (Vlaams Administratief Centrum) Hasselt doet dienst als satellietkantoor voor telewerkers. Ik heb van minister Bourgeois vernomen dat normaliter voor het einde van het jaar ook het Agnetenklooster in Tongeren als satellietkantoor in gebruik zal kunnen worden genomen. Dit kan ook een belangrijke stimulans zijn voor telewerk, dat hoe dan ook binnen de diensten van de Vlaamse overheid aan uitbreiding toe is. Minister Bourgeois heeft dat trouwens bevestigd in antwoord op een vraag van de heer Sauwens dienaangaande medio 2006.

Met het VAC Hasselt en met het Agnetenklooster in Tongeren zal Limburg over twee satellietkantoren beschikken. Een verdere uitbreiding van de satellietkantoren zal uiteraard afhankelijk zijn van de invulling en het functioneren van de huidige kantoren.

U had nog een vraag over waarom geen verslag is uitgebracht over de realisatie van de doelstelling. Het is voor ons geen probleem om naar aanleiding van de rapportering over de uitvoering van het Limburgplan ook over dit specifieke punt te rapporteren en over de beleidvoornemens en de realisatie ervan.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik wil de zaak nog even duidelijk stellen. Er is het Vlaamse Huis, waarmee voor een deel versterking is gerealiseerd. Het kan als satellietkantoor worden gebruikt. Als ik het goed heb begre-

pen, zal dat voor het Agnetenklooster in de toekomst misschien ook zo zijn. Het gaat dan waarschijnlijk altijd om een mogelijk satellietkantoor voor de Vlaamse administratie.

Daarnaast zijn er in het kader van de hele herstructurering die momenteel binnen de overheid bezig is, agentenschappen die bepaalde taken op zich nemen, zoals het INBO. Voor sommige ligt het voor de hand om ook hun verantwoordelijkheid op te nemen met betrekking tot het creëren van satellietkantoren. Kunnen zij, als zij dat wensen, gebruik maken van de twee satellietkantoren die binnen de Vlaamse administratie worden opgezet? Is het de opdracht van de Vlaamse Regering om de IVA's en EVA's op te nemen in het proces van bewustmaking van de noodzaak van decentralisering en deconcentratie? Dat lijkt me interessant, vooral omdat men op zoek is naar een nieuwe huisvesting en een nieuwe invulling. Door fusies moet de eigen huisvesting worden gereorganiseerd.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Dat is een algemene beleidsdoelstelling, die niet specifiek voor Limburg bedoeld is. Wat de stand van zaken en de beleidsvoornemens betreft die horizontaal door de overeenkomsten lopen die worden afgesloten met de agentenschappen, stel ik voor dat u minister Bourgeois raadpleegt. Het is niet specifiek voor Limburg dat er bijkomende inspanningen worden geleverd.

De heer Ludo Sannen: Ik zal minister Bourgeois daar verder over ondervragen. Mijn zorg is vooral dat de Vlaamse Regering een duidelijk signaal geeft aan de bestuurders van de verschillende agentenschappen dat ze dit mee in overweging nemen bij de planning van hun huisvesting of van hun reorganisatie.

Minister-president Yves Leterme: Ik zal aan minister Bourgeois vragen om de aandacht van de verantwoordelijken van de agentschappen hierop te vestigen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
